

slag, maatte blive vedtagne, hører dels andet Stykke i § 77 og dels den sidste Linie i § 43 ikke hjemme i denne Lov. Men jeg tillod mig i Forbindelse dermed at gjøre opmærksom paa, at da der ingen Sikkerhed var for, at Lovforslaget om Skiftegebyrerne vilde blive vedtaget, hvorimod jeg levede i den Forhaabning, at det i denne Session maatte lykkes at faae nærværende Lovforslag vedtaget, havde jeg ikke anset det for rigtigt at lade disse Paragrafer udgaa i dette Lovforslag, forinden det viste sig, hvilke Udgifter der var med Hensyn til Forslaget om Skiftegebyrerne. Derfor dette sidste ikke kommer ud, er det aabenbart, at man ligesaa lidt vil kunne indvære Bestemmelsen i § 90 som dem, jeg har omtalt i §§ 77 og 43. Det ærede Medlems Bemærkninger refererede sig i Dvrigt for en stor Del til enkelte Punkter i Lovforslaget; af en noget anden Betskaffenhed var dog maasse de første Bemærkninger, han fremsatte, idet de havde en mere almindelig Karakter, mere vedrørte et Principspørgsmaal. Det ærede Medlem har jo i det Hele med megen Belvillie udtalt sig om Lovforslaget, og han erkjendte, at selv i de Retninger, hvor det forekom ham, at der ikke var gjort Noe, var der dog gjort Adskilligt i den Retning, han ansaa for den rigtige. Det ærede Medlem vil ganske sikkert ogsaa erkjende, at Lovforslaget netop udvider Kredsen af de Tilfælde, hvor privat Skifte kan finde Sted, ikke ubetydelig, og han vil utvilsomt erkjende, at det Samme kan siges med Hensyn til Tilfælde, hvor der bliver Spørgsmaal om, at Arvingerne skulle have den overveieende Indflydelse ved Afgjørelsen af den Maade, hvorpaa et i Dvrigt offentligt Skifte undergivet Bo skal behandles. Det ærede Medlem mente imidlertid, at man ikke var gaaet tilstrækkelig vidt. Jeg kan i dette Spørgsmaal væsentlig henholde mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad). Det er ikke blot Tilfældet, at man ved Lovforslaget, som det foreligger, gaar et betydeligt Skridt i den Retning, som det ærede Medlem ønskede, men jeg maa være enig i, at det maa anses for at være særdeles betænkeligt at gaa endnu videre eller med andre Ord at assure de enkelte Arvinger den Ret, som der nu utvilsomt maa tilkomme dem, til at paatænde en, som man vel tør forudsætte det, sagkyndig, men i alt Fald mere retferdig og upartisk Ledelse ved Afgjørelsen af de Boer, hvori de ere Lodtagere. Men naar dette gjælder med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilke Boer der i det Hele skulle være undergivne offentlig eller pri-

vat Skifte, tror jeg, man kan gjøre det samme Synspunkt gjældende med endnu større Styrke med Hensyn til det andet Spørgsmaal, som den ærede Læser omhandlede: Adskillelsen mellem 3die og 4de Kapitel. Det vil erindres, at 3die Kapitel handlede om de Tilfælde, i hvilke Arvingerne ikke paatage sig Ansvar for Gjælden, 4de Kapitel derimod om det Tilfælde, i hvilket Arv og Gjæld vedgaaes. Det, som ligger til Grund for denne Hovedadskillelse i Lovforslaget, er ganske simpelt den Betragtningensmaade, at hvor Arvingerne ikke have dristet sig til at vedgaa Arv og Gjæld, er der Sandsynlighed for, ja, man maa sige overveieende Sandsynlighed for, at der er Andre, som have større Interesser i Boets rigtige Opgjørelse end Arvingerne, nemlig Kreditorerne, og det er derfor i sin Orden, at Kreditorernes Opfattelse og Stemme faar den største Betydning ved Afgjørelsen af de Spørgsmaal, som kunne fremkomme ved Skiftebehandlingen, hvorimod, naar Arvingerne have vedgaaet Arv og Gjæld, stiller Forholdet sig ganske anderledes, der har man Arvinger, der heste for Gjælden, og der er det ogsaa i sin Orden, at det er Arvingerne og ikke Kreditorerne, som have den væsentlige, afgjørende Stemme. Nu er Spørgsmaalet dette, om man skulde forandre den Regel, der er givet i §§ 16, 17 og 18, nemlig at, for at et Bo skal gaa over til den Behandling, der omhandles i 4de Kapitel, udkræves, at samtlige Arvinger og, forsaavidt de ere Umyndige, da tilfælde deres Bærger skulle være enige i en saadan Behandling. Her yttrede det ærede Medlem, at Forslaget fordrede for Meget, naar det her fordrede Enstemmighed; thi det kunde være, yttrede han, at det kun var en enkelt frygtfuld Bærge, der indsatte sig denne Behandlingsmaade, og det vilde være ubilligt ligeoverfor de andre Arvinger, myndige eller umyndige, tilligemed deres Bærger, om en saadan enkelt Bærge skulde kunne modstænde sig de andres Ønske. Jeg tør maasse i den Anledning tillade mig at bemærke, at jeg føler mig temmelig sikker paa, at der paa mange Steder, i mange Kredse og hos mange Folk, der have haat med den Slags Sager at gjøre, vil være ikke ganske ubetydelige Betæneligheder tilstede ved at gaa saa vidt, som her er foreslaaet at gaa i Lovforslagets §§ 16, 17 og 18, nemlig at, hvor der er umyndige Arvinger, der skulde disse umyndige Personers Bærger kunne bringe det dertil, at Behandlingen af Boet kommer ind under Reglerne i det 4de Kapitel med de deraf flydende Følger for Arvingerne. Der vil vistnok være Mange, som ville finde stor Betænelighed ved, at umyndige